

Letošní ročník Vosk(n)ovin si pro své čtenáře připravil jako novinku rubriku ~~Vox populi~~ Vo(sk) Randuli. Název rubriky je vypůjčen (a znetvořen) z latinského „Vox populi, vox Dei“, což znamená „hlas lidu, hlas Boží“. Exkluzivním hlasem Vosk(n)ovin je vynikající herec, zpěvák, člen Divadelního souboru Jiřího Voskovce, Oldřich Randula.

~~Vox populi~~ Vo(sk) Randuli k představení Vinetů, Vinetůúú!

Chlapci a děvčata z Jižního Města byli velmi milí a pro divadlo zapálení, takže jsem byl nakloněn jim leccos odpustit. Čímž, jako divák, nenápadně naznačuji, že bylo co odpouštět. Především: herci a autor mě hned na začátku představení ubezpečili, že půjde o frašku a přislíbili tak kopec nenucené zábavy, ale s přibývajícím časem jsem se hlavně přistihoval, že čekám: repliky na sebe nenavazovaly a byly mezi nimi často takové pauzy, až jsem se děsil, že jde o palmu. Herci si dávali na čas i s tím, aby došli na místo, kde se mají postavit, posadit, pokleknout – a promluvit, což činilo dojem, že představení je přeplněné dramatickými pauzami, ale hlavně to všechno dohromady nenabíralo kýžené tempo a spád, přestože představy byly rychlé a bezchybné.

Text vesměs umožňoval příjemnou zábavu, byť jistě šlo někde škrtat (například dlouhý a nepřilíživý telefonát se zájemcem o show před koncem představení), případně naopak doplnit vypointování nebo gag (třeba nahrávka z diktafonu mohla vyjevit zcela něco jiného než očekávanou skutečnost). Ve frašce nemusí být zápletky nijak sofistikované, ovšem sám doteď tápu, jestli pikle kuli Tangua a Nšo-či nebo Rybana a Old Šetrhend a na čí straně byl Sam Hawkins a kdo měl vlastně mít největší prospěch z vlakového nádraží... A to také díky Rybaně, která to všechno ve své mile popletené replice dokonale zmotala. Ovšem kouzlo nechtěného způsobilo, že tento moment dokonale pobavil (doporučuji v textu zachovat a stejně mile zahrát i v dalších reprízách).

Někteří z chlapců a děvčat zpívali a hráli dobře, někteří zpívali a hráli hůře, někteří, jak se zdálo, se snažili hovořit navzdory hudbě a rytmu. Naštěstí pro ty poslední zafungoval urputný pokus o zpěv opět jako kouzlo nechtěného a – pobavil. Je také možné, že se daní interpreti jen snažili svým vlastním způsobem protestovat proti kvalitě nahrávek hudebního doprovodu, která byla za uši tahající (Franz Schubert by si i ve věčných lovištích zasloužil kvalitnější nahrávku). Tedy – pokud i toto nebyl záměr... Zvuková stránka představení by vůbec chtěla revizi – v přeríi odjíždějích Indiánů na koních, avšak jen těžko tu představu navodí zvuk koňských kopyt klapajících po dláždění. Pokud to ovšem také nebyl záměr...

Zkrátka – kouzlo nechtěného ochotníkům z Jižního Města významně pomohlo. Ale když jsem si teď v hlavě přehrával úryvky jejich představení, měl jsem ve tváři pobavený úsměv. A to je nakonec u diváka dobře.

Rozhovor s Oldou Randulou, hlasem Vosk(n)ovin

Pro čtenáře by nemělo být žádným překvapením, že jsi členem DSJV Sázava, i když v současné době si dopřáváš pauzu od aktivního hraní. Jaké byly Tvé divadelní začátky?

Když přeskočím obvyklé začátky v dětských představeních nebo studentských kusech, začal jsem aktivně a pravidelně hrát až jako náplava tady v Sázavě a mou první rolí byl Pan profesor v Klíčích na neděli, která mě moc bavila.

A Tvůj vztah k divadlu obecně?

Jsem ochotník a pracuji ve zcela odlišném, zcela nedivadelním oboru, takže můj přehled o žánrech nebo autorech je podprůměrný, mám navíc katastrofální paměť ve smyslu „autor – dílo“, takže si přesně pamatuju scény, repliky nebo emoce, ale hodně těžko vzpomínám na jména či názvy. Ovšem moje zcela upřímně ne příliš časté návštěvy divadel jsou pro mě spíše stresující záležitosti (smích) – jsem vždycky nervózní za herce, sdílím jejich trému, děším se výpadků textu nebo techniky, je mi trapně za jejich trapasy nebo za trapnost představení... Takže je velký úspěch, pro mě i pro ono představení, když na tyhle věci zapomenou a nechám se strhnout.

Je něco, co bys – jako herec a nyní i jako expert Vosk(n)ovin – vzkázal hostujícím souborům?

Děkuji za lichoťku. Já jsem rád, že Voskovcova Sázava se, alespoň většinou ročníků, řadí k nemnoha přehlídkám, kde porota i všichni okolo zdůrazňují, že ochotnické divadlo se hraje pro radost, pro zábavu, pro dobrý pocit. Mnohokrát jsem zažil, jak porota na nějaké přehlídce div nezadupala ochotníky do země svým negativním a kritickým hodnocením, což pro mě byla pouhá demonstrace nepochopení smyslu takových přehlídek. Podle mě má divadelní přehlídka být oslavou vši té práce a času, kterou lidé do svého představení dají (a obojího je potřeba velmi mnoho) kombinovaná s radou, nápadem nebo povzbuzením od lidí, kteří „tomu rozumí“. Ochotníci to všechno dělají ve volném čase, zcela zdarma a navíc často velmi neškoleným a amatérským způsobem (od toho jsou to ochotníci). Takže víc než zkritizovat a vzít motivaci. Mezi „a co kdybyste zkusili“ a „to jste udělali úplně špatně“ je velký rozdíl.

Za oponou čekají

**Divadlo Dostavník Přerov a Divadlo Stodola Jiříkovic
INFERNO aneb Konec legrace
(režie, hudba Zdeněk Hilbert)**

Hudební performance na motivy Danteho Pekla. Cesta až na samotné dno duše, k nejtemnějším obavám a k základním otázkám lidského života.

www.divadlodostavnik.cz

Příští týden se můžete těšit

**DS Jirásek, Týniště nad Orlicí
Nejkrásnější válka (režie Jan Bohatý a Jindřich Bartoš)**

Hudební komedie na motivy Aristofanovy antické hry Lysistrata
<http://kc.tyniste.cz/cs/divadelni-soubory/>

Co jste možná nevěděli...

Vox populi, vox Dei

Tato myšlenka je obsažena už v básni Práce a dni starořeckého autora Hésioda z 8./7. století př. n. l.

V uvedeném znění se poprvé objevuje u Alcuina, plná citace zní:

Nec audiendi qui solent dicere, Vox populi, vox Dei, quum tumultuositas vulgi semper insaniae proxima sit.

V českém překladu:

Nenaslouchejte těm, kdož tvrdí, že hlas lidu je hlasem Božím; vždyť zbesilost davu je vždy velmi blízka šílenství.

zdroj: Wikipedia

Partneři a sponzoři přehlídky

Město Sázava; SB Omega – výroba reklamy; Kavalierglass, a.s. Sázava; Střechy Novotný, s.r.o. Sázava; OS Kavalierglass, a.s.; Martina a Jan Štědroví; Půjčovna lodí P. Kovačka; Hostinec Za Vodou Sázava; ConSalt, s.r.o. Rataje nad Sázavou; DORES – V. Brzybohatý; VF ELECTRIC, s.r.o. Uhlířské Janovice; MUDr. Jindřiška Šedová; MUDr. Romana Gübelová; SCOLAREST Sázava; Papírnickví Poklop – Procházka; Erik Geuss; Martin Mika – čištění koberců a interiérů automobilů; Míla Geussová; DASKO stavebniny; Květiny – dárky Ilona; STEON, s.r.o. Jan Rejhon; Kooperativa Uhlířské Janovice.

Přehlídka je realizována s finančním příspěvím Středočeského kraje.

**mecenáš Vosk(n)ovin
Luxusní papíry.cz**

V E Z P Ě T N Ě M Z R C Á T K U

Ochotníci Jižní Město je divadelní spolek nadšenců, který hraje vlastní hry oplývající inteligentním humorem a svižným tempem.

Vinetú, Vinetúúú! je věhlasný příběh z dalekého Západu, který doznal v průběhu let mnoha verzí. S jednou z nich, velmi málo pravděpodobnou, nás soubor svým představením seznámil. Byli jsme svědky toho, jak přicházela civilizace a jak ovlivnila vztahy hlavních postav příběhu, proč se stali Vinnetou a Old Shatterhand příkladnými hrdiny.

zdroj <http://ochotnici-jizni-mesto.webnode.cz/>

Rozhovor s autorem a režisérem Vlastimilem Neklapilem.

Jak se můžeme dočíst na vašich internetových stránkách, hra Vinetú, Vinetúúú! je nejen Vaší autorskou prvotinou, ale vůbec první hrou na repertoáru Ochotníků Jižní Město. Jak jste se dali dohromady? Kde se vzal vůbec nápad na založení spolku?

Nápad na založení spolku se udál tak, že jsem si řekl, že bych měl něco dělat. Tak jsem napsal hru. A když už jsem ji napsal, bylo by fajn ji i zahrát. Zašel jsem za dramaturgyní Kulturního centra Zahrada a řekl jí, co kdybychom tam zřídili amatérské divadlo. Dohodli jsme se, že když se nám podaří sehnat herce, tak bychom mohli najít místo. Dal jsem pár inzerátů do místního tisku, něco vyvěsil na vysokoškolských kolejích, něco

vylepil v metru. A takhle to celé vzniklo.

Stále nabíráte nové členy. Jaké podmínky musejí uchazeči splňovat?

V Praze je to komplikované, protože lidé mají spoustu aktivit, a ani inzerce není tak účinná. Tím pádem jsem spíš rád, že má někdo zájem. Další věcí je, že jednak se dotyčný musí líbit nám, jelikož soubor se nějak stabilizoval a rušivý element by nebyl dobrý, a jednak se my musíme líbit jemu, případně jí. Prvotním kontaktem prošlo několik osob, převážně dívek. V polovině z neúspěšných případů to bylo tak, že dotyčný nevyhovoval mně, například proto, že se u něj neobjevil nejmenší náznak dobrého zpěvu, druhá polovina se sebrala a utekla, když viděla náš přístup ke hře.

Když jste zmínil zpěv, proč jste se rozhodli pro hudební divadlo?

Já jsem původně zpěvák, takže k muzice a psaní melodií mám blízko. Byla by škoda toho nevyužít.

Prozradíte nám něco málo k další chystané inscenaci?

V současné době je text v hrubé podobě už hotový, teď se snažím psát písničky. Chtěl bych je mít do konce září hotové všechny. Doufám, že na konci března bychom zahráli premiéru. Hra se bude jmenovat *Oldřich, Božena a ti druzí*, a bude se odehrávat v 11. století, zase samozřejmě s velkou nadsázkou a spoustou absurdit.

Jak váš soubor strávil dva měsíce divadelních prázdnin?

Máme členy pracující a dovolenou si obyčejně vybírají o prázdninách. Navíc jsme letos v březnu hráli naši první hru, od té doby jsme teprve začali získávat kontakty. Teď se nám ale kalendář plní, máme už nabídky i na příští léto. Nevyhýbáme se hraní na otevřené scéně a jde jen o to, aby tehle *pytel blech* byl celý dostupný.

Očima odborné poroty aneb Jedna věta stačí

Jiří Škoda

Je to představení začínajících herců, které roste kvalitou, a je vidět, že na něm herci pracují, což je velmi pozitivní.

Jan Rejhoň

Vtipné představení se světlými momenty v muzice, ale občas pokulhával rytmus, melodičnost a pěvecké výkony.

...přehlídka v tužce

Názory diváků

- moc se nám to líbilo
- podle mého názoru to bylo příliš dlouhé
- nejvíc se nám líbil Tangua
- líbilo
- moc mě nezaujaly písničky, jinak jsem spokojená

Chcete-li vyjádřit svůj názor na „INFERNO“, napište ho na e-mail vosknoviny@seznam.cz.

Výsledky hlasování

líbilo	29
líbilo s výhradami	27
nelíbilo	4

Rozhovor s Janem Schwallerem, hercem.

V předchozím rozhovoru nám pan režisér vyprávěl o vzniku vašeho souboru. A teď by nás zajímalo, zda je tato herecká zkušenost Vaše první. Případně, jak Vás napadlo se přihlásit?

Není to moje první zkušenost, už jsem hrál na gymnáziu při maturitním večírku, a docela mě to i zaujalo, bavilo. Jenže pak uběhlo dvacet, pětadvacet let a už nebyla možnost. Teď, když začal být trochu čas, tak jsem si říkal, že bych hrál rád. No a jednou jdu na Roztylech v metru a tam visí krásný plakát: *Hledám adepty do připravovaného souboru*. Tak jsem si řekl: „když chceš, tak to zkus!“

A jak se Vám líbí téma hry?

Já jsem Vinnetoua od Karla Maye četl, pak jsem i viděl film. Tahle hra je samozřejmě trošku o něčem jiném, ale téma se mi líbí a vůbec nevadí, že je to úplně jinak, než v té knížce.

Jak jste se sžil se svou rolí?

Zajímavé je, že než byl soubor úplný, pan režisér mi dal roli Sama. Což naštěstí nedopadlo, protože pochopil, že na kytaru neumím. Ale postava Tanguy je hodně dynamická, vždycky tam vletím a něco prohlásím, což je pro mě jednodušší, než kdybych měl vést nějaké monology.

Jak jste Vy strávil červenec a srpen, tedy dva měsíce, kdy se divadlo moc nezkouší?

Mám dva kluky a manželku, takže prázdniny jsou klasické. Čtrnáct dní nějaká rodinná dovolená, třeba u moře, pak chlupci odjedou na tábor, a nakonec jednoduchá dovolená po Čechách. A co se týká divadla, měli jsme jednu aktivitu v Novém Boru, což bylo kouzelné, protože nakonec přišlo a představení jsme hráli v hospodě od stolu. Tedy i přes léto se divadlem žilo, i když ne vždycky v divadle.